

Suflet fără chingi

Aspiranta

Am viețuit prin ani cu sufletul pe tavă
Și tuturor le-am zis:- Luați, e pentru voi!
Nu am făcut-o pentru comori ori slavă,
Ci numai din iubire, ce devenea șuvoi.

L-am dat fără-ntrebări sau rece socoteală,
Dar hrană vie a fost pentru destui mișei
Și-nvinuit nedrept de rele și sminteală
Fiind prea naiv săracul, iar alții, farisei.

Atuncea m-am retras în carapacea dură
De teama unor răni ades neanunțate,
Am pus o mască tâmpă degrabă pe figură,
Cu zâmbete și replici adeseori forțate.

O vreme m-am pierdut în portul cu epave
Unde noroiul greu mi-a astupat scânteia,
Rătăcitoare-n pâcla din încăperi bolnave,
Dar am aflat cu timpul unde-i ascunsă cheia.

Un înger de lumină m-a înștiințat cu trudă
Ca sufletul din chingi acum să-l slobozesc,
Să îl așez cu grijă pe-un pat de iarbă crudă
Și către cer să strig: - Eu totuși, vă iubesc!